

[Handelsministeren.]

værker ikke at gøre. Det kan være trist, at det er nødvendigt at gaa til Stordrift, til Koncentration, men det er en bydende Nødvendighed, og jeg vil gaa saa vidt at sige, at saaledes som Forholdene former sig, vilde det være fuldkommen katastrofalt, om vi i Øjeblikket ikke kunde opretholde den dog forholdsvis mindre Eksport, vi nu har af Industrivarer. Tænk paa en Virksomhed som Burmeister & Wain, der i Øjeblikket beskæftiger 10 000 Arbejdere, og hvis Virksomhed i overordentlig høj Grad er baseret paa Udlandet. Hvis denne Virksomhed ikke kunde fortsætte med at eksportere, vilde det være en Katastrophe, ikke blot for selve Virksomheden, men for Hovedstaden og for Landet. Man vilde ikke have nogen Mulighed for at henvise de paagældende Arbejdere til andre Virksomheder, de vilde ikke kunne optage dem. Det er nødvendigt, at vi eksporterer vore Industriprodukter, og at vi gør os gældende, som det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen meget rigtigt sagde: med Kvalitetsvarer, men Kvalitetsproduktionen er ikke et Privilegium for den mindre industridrivende, for den mindre Haandværker. Kvalitetsproduktionen ligger ogsaa for de store Virksomheder, og det har Burmeister & Wain i overordentlig høj Grad givet Bevis for, thi det er netop i Kraft af, at denne Virksomhed har en kvalitetsmæssig Produktion, at den har et saa stort Marked ude omkring i Verden, som den har.

Det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen gjorde Indvending mod § 2, og han sagde: Man skal ikke kalde paa Kravene. Deri har det ærede Medlem for saa vidt Ret, men jeg vil dog tilføje, at hvis det er Krav, der er gode, gør det ikke noget, man kalder paa dem, at man vækker de sovende af Dvalen og faar dem op til Daad, og det er netop det, jeg vil. Jeg vil ikke kalde paa Kravene, men jeg vil kalde paa Initiativet og jeg vil stille de Midler til Raadighed, som er nødvendige for Initiativet i de paagældende Tilfælde. Jeg har foreslaaet, at de Midler stilles til Raadighed, som er nødvendige for, at man i det givne Tilfælde kan gøre det rigtige: koncentrere Virksomhederne eller oprette nye Virksomheder, som ligger for vort Land, og som kan betyde, at vi kan faa mere Beskæftigelse her i Landet, dels ved at producere til Indlandets Forbrug og dels ved at producere til Eksport.

Til det ærede Medlem Hr. Fraenkel, der udtalte baade Tilslutning til og en vis Betænkelighed ved Bestemmelsen i § 8, vil jeg blot sige, at jeg tror, det er rigtigt,

naar han siger, at Forhandlingerne om Enkelthederne i Lovforslaget, ogsaa om Bestemmelserne i §§ 7 og 8, bedst foregaar i det Udvalg, der vil blive nedsat. Jeg har kun at tilføje, at det er mit Haab, at der i Fremtiden maa være det bedst mulige Samarbejde mellem Udenrigsministeriet og Handelsministeriet, det er klart, at Handelsministeriet som Erhvervenes Ministerium maa spejde efter enhver Mulighed for baade i den ene og den anden Henseende at yde Erhvervene Bistand paa Markederne ude omkring i fremmede Lande. Jeg kan ikke se rettere, end at det nu og da har skortet paa Repræsentation, saaledes at de Virksomheder, der skulde eksportere og skulde gøre sig gældende i de fremmede Lande, efter som Forholdene har udviklet sig, ikke har faaet og ikke har kunnet faa den Hjælp, som de i mange Tilfælde havde haardt Brug for. Det behøver ikke paa nogen Maade at blive saaledes, at der bliver nogen Konkurrence mellem Udenrigsministeriet og Handelsministeriet om, paa hvilken Maade Repræsentationen skal forme sig, tværtimod, og jeg haaber ogsaa, at Fremtiden skal vise, at et godt Forhold stedse vil være til Stede mellem Udenrigsministeriet og Handelsministeriet. Med disse Bemærkninger anbefaler jeg Lovforslaget til fortsat velvillig Behandling.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Axel Dam har Ordet for en kort Bemærkning.

Axel Dam: Jeg skal gerne meddele den højtærede Minister Navnene paa de to Firmaer, som jeg sigtede til; jeg har ikke villet fremdrage dem offentligt; navnlig da det ene ikke opnaaede det Laan, det havde faaet Løfte om, er der ingen Grund til at stille det i Gabestokken. Naar Ministeren faar Navnene at vide, er det let for ham at undersøge, om det er berettiget eller ikke, hvad jeg har sagt.

Med Hensyn til den Parallel, som Ministeren drog mellem Statens mulige Tab af Penge og andre Institutters Tab, maa jeg sige, at der er den himmelvide Forskel, at de Institutter, hvis Opgave det er at laane Penge ud, modtager deres Indskud fra Folk, der frivilligt sætter deres Penge ind i disse Institutter og giver dem dem til at spekulere med, men naar Staten optræder som Bank, optræder den paa Skatteydernes Vegne og arbejder med Penge, som er fratvunget Skatteyderne, og som ikke er givet i det Øjemed at skulle anvendes til Spekulation.